

Arrestnummer
C1 808 / 2025
Repertoriumnummer
2025 / 1803
Datum van uitspraak
26 mei 2025
Notitienummer griffie
Notitienummer parket-generaal
2024/PGG/675 2024/VJ11/290

Hof van beroep Gent

Arrest

zesde kamer
correctionele zaken

2024/PGG/675 - 2024/VJ11/290

Not.nr. GE.75.DF.000110/22

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en de burgerlijke partijen

1. nr. _____ in zijn hoedanigheid van curator over het
faillissement van
ON
met maatschappelijke zetel te
2. nr. VLAAMS GEWEST,
vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering, ten verzoeken van
Vlaams Minister van Economie, Innovatie, Werk, Sociale economie
en Landbouw,
met kabinet gevestigd te
- tegen
- nr. _____
RRN
geboren te
wonende te
- beklaagde -

TENLASTELEGGING(EN)

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek;

A. misbruik van vennootschapsgoederen

als bestuurder, in feite of in rechte, van burgerlijke en handelsvennootschappen, alsook van verenigingen zonder winstoogmerk, met bedrieglijk opzet en voor persoonlijke rechtstreekse of indirecte doeleinden gebruik te hebben gemaakt van de goederen of van het krediet van de rechtspersoon, hoewel hij wist dat zulks op betekenisvolle wijze in het nadeel was van de vermogensbelangen van de rechtspersoon en van die van zijn schuldeisers of vennoten, (art. 492 bis lid 1 Sw)

te _____ in de periode van 18 januari 2016 tot en met 31 december 2018

namelijk door van bij overname van alle aandelen van _____ d.d. 17 januari 2016 tot minstens uiterlijk 31 december 2018, een R/C schuld t.a.v. _____ te hebben opgebouwd van maar liefst 259.011 EUR (samengesteld uit R/C-positie d.d. 31 december 2018 verminderd met R/C-positie d.d. 31 december 2015 (hetzij de R/C-positie vlak voor overname door

ten nadele van mti _____ q.q., curator over het faillissement

B. Subsidiefraude - ten gevolge van een onjuiste verklaring ivm een aanvraag tot het bekomen van een subsidie, deze vergoeding te hebben ontvangen

Bij inbreuk op het K.B. van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen, zoals gewijzigd bij de Wet van 7 juni 1994, artikel 2 §3 en 4, ten gevolge van een onjuiste of onvolledige verklaring in verband met een aanvraag tot het bekomen of behouden van een subsidie, vergoeding of toelage, die geheel of gedeeltelijk ten laste van de Staat, een andere publiekrechtelijke rechtspersoon, van de Europese Gemeenschap of een andere openbare instelling is, een dergelijke subsidie, vergoeding of toelage ontvangen of behouden te hebben, namelijk:

(artikel 2 §3 en 4, K.B. van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen, zoals gewijzigd bij de Wet van 7 juni 1994)

te _____ in de periode van 7 januari 2021 tot en met 7 juni 2021, meermalen, op niet nader bepaalde data

namelijk door middels een onjuiste verklaring ten aanzien van Vlaams Agentschap Innoveren & Ondernemen coronapremies te hebben aangevraagd én ~~verkrege~~ i.h.b. Vlaams Beschermingsmechanisme 3, 5, 6, 7, en 8 (cfr. navolgend pv _____ bijlagen 4.3-4.4, 5.3-5.4, 6.4-6.5, 7.4-7.5, 8.4-8.5), telkenmale ná datum virtueel faillissement, en dit voor een totaalbedrag van 41.427 EUR

ten nadele van Vlaams Agentschap Innoveren & Ondernemen

C. als bestuurder, in rechte of in feite, van gefailleerde vennootschap of rechtspersoon, ontijdige aangifte faillissement om faillietverklaring uit te stellen

als bestuurder, in rechte of in feite, van een vennootschap of een rechtspersoon die zich in staat van faillissement bevond en failliet verklaard werd bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing van de ondernemingsrechtbank of van het hof van beroep, met het oogmerk om de faillietverklaring uit te stellen, verzuimd te hebben binnen de bij artikel XX.102 van het Wetboek van economisch recht gestelde termijn aangifte te doen van het faillissement,
(art. 489 bis, 4° en 490 Sw)

te in de periode van 14 december 2020 tot en met 14 december 2020

in zijn hoedanigheid van bestuurder in feite of in rechte van met
ondernemingsnummer , failliet verklaard bij vonnis van de
Ondernemingsrechtbank op 29 maart 2022, doch reeds virtueel failliet
op 13 november 2020,

hetzij 1 maand na datum virtueel faillissement. door de politie terecht bepaald op 13 november 2020 (cfr. navolgend pv hetzij datum waarop de vennootschapsbelasting 2019 opeisbaar werd en geheel onbetaald is gebleven terwijl er reeds een aanzienlijke en onoverkomelijke schuld zich had opgestapeld (zie tevens diverse niet-gehandichte uitvoerende beslagen vanwege fiscus, RSZ, Verzekeringsfonds)

ten nadele van mtr. j.q., curator over het faillissement

D. als bestuurder, in rechte of in feite, van gefailleerde vennootschap of rechtspersoon, aankoop tot wederverkoop beneden de koers en andere bezwarende operaties om faillietverklaring uit te stellen

als bestuurder, in rechte of in feite, van een vennootschap of een rechtspersoon die zich in staat van faillissement bevond en failliet verklaard werd bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing van de ondernemingsrechtbank of van het hof van beroep, met het oogmerk om de faillietverklaring uit te stellen, aankopen te hebben gedaan tot wederverkoop beneden de koers of toegestemd te hebben in leningen, effectencirculaties en andere al te kostelijke middelen om zich geld te verschaffen,
(art. 489 bis, 1° en 490 Sw)

te in de periode van 14 december 2020 tot en met 29 maart 2022

in zijn hoedanigheid van bestuurder in feite of in rechte van met
ondernemingsnummer failliet verklaard bij vonnis van de
Ondernemingsrechtbank op 29 maart 2022, doch reeds virtueel failliet
op 13 november 2020,

door het niet betalen van geduldige schuldeisers, o.a. fiscus (BV 2020, VennB 2020, AB 2021,
etc.), (kwartalen 2020/4 t.e.m. 2022/1)

ten nadele van mtr. q.q., curator over het faillissement

Beklaagde tevens gedagvaard om zich, bij toepassing van artikel 1 van het Koninklijk Besluit nr. 22 van 24 oktober 1934 betreffende het rechterlijk verbod aan bepaalde veroordeelden en gefailleerden om bepaalde ambten, beroepen of werkzaamheden uit te oefenen, zoals respectievelijk gewijzigd bij artikel 3, 2° en ingevoegd bij artikel 3, 3° van de Wet van 2 juni 1998, verbod te horen opleggen om, persoonlijk of door een tussenpersoon, de functie van bestuurder, commissaris of zaakvoerder in een vennootschap op aandelen, een besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid of een coöperatieve vennootschap, enige functie waarbij macht wordt verleend om een van die vennootschappen te verbinden, de functie van persoon belast met het bestuur van een vestiging in België, bedoeld in artikel 198, § 6, eerste lid, van de op 30 november 1935 gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen, of het beroep van effectenmakelaar of correspondent-effectenmakelaar uit te oefenen, gedurende een termijn vast te stellen door de rechter.

Beklaagde tevens gedagvaard om zich, bij toepassing van artikel 1bis van het Koninklijk Besluit nr. 22 van 24 oktober 1934 betreffende het rechterlijk verbod aan bepaalde veroordeelden en gefailleerden om bepaalde ambten, beroepen of werkzaamheden uit te oefenen, zoals vervangen bij artikel 4 van de Wet van 2 juni 1998, verbod te horen opleggen om persoonlijk of door een tussenpersoon een koopmansbedrijf uit te oefenen, gedurende een termijn vast te stellen door de rechter.

Bijzondere verbeurdverklaring

Overwegende dat de inkomsten (vermogensvoordelen) uit de bovenvermelde tenlasteleggingen A en B kunnen worden begroot als volgt:

300.408 EUR (som van 259.011 EUR (vermogensvoordeel en 41.427 EUR)

VORDERT mijn ambt in toepassing van de artikelen 42, 3°, 43bis en 43ter Sw.. de verbeurdverklaring van deze vermogensvoordelen.

* * *

1. Procedurele voorgaanden en rechtspleging in hoger beroep

1.1.

De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G31DO, besliste bij vonnis van 2 november 2023 op tegenspraak als volgt:

“Voorafgaandelijk

Verbeterd de dagvaarding als volgt:

B. ...

- “(...) (artikel 2, §2 en §4 van het KB van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen, zoals gewijzigd bij wet van 7 juni 1994 en wet van 17 februari 2021)”.

C. ...

te

op 14 december 2020

Op strafgebied***Ten aanzien van***

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen A, B, zoals verbeterd, C, zoals verbeterd, en D bewezen.

Veroordeelt voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen A, B, zoals verbeterd, C, zoals verbeterd, en D:

*tot een **gevangenisstraf van 1 jaar** en tot een **geldboete van 3200,00 EUR**, zijnde **400,00 EUR** verhoogd met 70 opdecimen.*

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging wat betreft de gevangenisstraf voor een termijn van 5 jaar en wat betreft deze geldboete voor een termijn van 3 jaar, doch slechts voor een gedeelte van 1600,00 EUR, zijnde 200,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen.

*Legt de beklaagde overeenkomstig art. 1 en 1bis van het K.B. nr. 22 van 24 oktober 1934 betreffende het rechterlijk verbod aan bepaalde veroordeelden en gefailleerden om bepaalde ambten, beroepen of werkzaamheden uit oefenen – **verbod op om, persoonlijk of door tussenpersoon, de functie van bestuurder, commissaris of zaakvoerder in een vennootschap op aandelen, een besloten vennootschap met beperkte***

*aansprakelijkheid of coöperatieve vennootschap, enige functie waarbij macht wordt verleend om een van die vennootschappen te verbinden, de functie van persoon belast met het bestuur van een vestiging in België, bedoeld in artikel 198, §6, eerste lid van de op 30 november 1935 gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen, of het beroep van effectenmakelaar of correspondenteneffectenmakelaar uit te oefenen en om een persoonlijk of door een tussenpersoon een koopmansbedrijf uit te oefenen, voor een periode van **7 JAAR**.*

Beveelt overeenkomstig artikel 490 van het Strafwetboek de publicatie bij uittreksel van huidig vonnis in het Belgisch Staatsblad en dit op kosten van beklaagde.

*Beveelt de **bijzondere verbeurdverklaring** overeenkomstig de artikelen 42 en 43bis Strafwetboek van een bedrag van **259.011,00 euro**, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, met toewijzing ervan overeenkomstig artikel 43bis, lid 3 Sw. aan de curator van*

*Beveelt de **bijzondere verbeurdverklaring** overeenkomstig artikel 4 van het KB van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen, van een bedrag van **41.427,00 euro**, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, met toewijzing ervan overeenkomstig artikel 43bis, lid 3 Sw. aan de burgerlijke partij het Vlaamse Gewest ten belope van haar vordering en in de mate dat het bedrag nog niet het voorwerp uitmaakte van een teruggave.*

Veroordeelt tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 58,24 EUR
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 34,98 EUR

Op burgerlijk gebied

Wat betreft de vordering van mr.

curator over het faillissement van

Verklaart de eis van de burgerlijke partij curator over het faillissement
var ontvankelijk en gegrond als volgt.

Veroordeelt om als schadevergoeding te betalen aan de burgerlijke partij
curator over het faillissement van de som van:
vijfhonderddrieënzestigduizend zevenhonderdzevenentwintig euro en tweeëndertig cent (563.727,32 EUR), te vermeerderen met de vergoedende intresten tegen de wettelijke intrestvoet vanaf 29 maart 2022 (datum faillissement) tot vandaag, de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke intrestvoet op hoofdsom vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling, onder aftrek van de gelden die aan de burgerlijke partij worden toegewezen, en de kosten.

Wat betreft de vordering van het Vlaamse Gewest

Verklaart de eis van de burgerlijke partij het Vlaamse Gewest ontvankelijk en gegrond als volgt.

Veroordeelt om als schadevergoeding te betalen aan de burgerlijke partij het Vlaamse Gewest de som van: **eenenveertigduizend negenhonderdzevenentwintig euro (41.927,00 EUR)**, te vermeerderen met de vergoedende intresten tegen de wettelijke intrestvoet vanaf de data van uitbetaling van de subsidies (cfr. tenlastelegging A) tot vandaag, de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke intrestvoet op hoofdsom vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling, onder aftrek van de gelden die aan de burgerlijke partij worden teruggegeven of toegewezen, en de kosten.

Veroordeelt om als rechtsplegingsvergoeding aan het Vlaamse Gewest te betalen de som van 3750,00 EUR.

Teruggave

Veroordeelt de beklaagde tot de teruggave aan het Vlaamse Gewest van de onrechtmatig verkregen subsidies voor een totaal bedrag van **41.427,00 EUR**.

De overige burgerlijke belangen

De rechtbank houdt ambtshalve de overige burgerlijke belangen aan.”

1.2.

Tegen dit vonnis van 2 november 2023 werd hoger beroep ingesteld op:

- 14 november 2023 door de beklaagde
- 17 november 2023 door het openbaar ministerie tegen de beklaagde

1.3.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 van het Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, op:

- 14 november 2023 door de advocaat van de beklaagde
- 17 november 2023 door het openbaar ministerie.

1.4.

Op de terechtzitting van 23 december 2024 legde het hof overeenkomstig de artikelen 152, § 1 en 209*bis*, zevende lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vast en bepaalde het hof de rechtsdag op 17 maart 2025.

De beklaagde en de burgerlijke partijen legden tijdig conclusies neer. Het hof betreft deze conclusies in het beraad.

1.5.

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 17 maart 2025 in het Nederlands behoudens de verklaringen van de beklaagde die zich heeft uitgedrukt in de taal en werd bijgestaan door de aangestelde beëdigde tolk, die de gezegden heeft vertaald van het naar het Nederlands en omgekeerd:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging bijgestaan door meester advocaat met kantoor te
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van eerste advocaat-generaal,
- de burgerlijke partij meester in zijn hoedanigheid van curator over het faillissement van in zijn eis,
- de burgerlijke partij Vlaams Gewest in haar eis vertegenwoordigd door meester in de plaats van meester beiden advocaat met kantoor te

2. Ontvankelijkheid van de hoger beroepen

2.1.

De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 2 november 2023, gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De verzoekschriften houdende de grieven die tegen het vonnis worden ingebracht werden eveneens tijdig ingediend.

2.2.

In het door de advocaat van de beklaagde op 14 november 2023 ingediende verzoekschrift als bedoeld in artikel 204 Sv. (grievensformulier hoger beroep), wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het bestreden vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot:

- de schuld (aankruising van die rubriek, waarbij is vermeld: *"betwisting tenlasteleggingen A, B, C en D"*),
- de straf en/of maatregel (aankruising van die rubriek, waarbij is vermeld: *"betwisting straf, beroepsverbod van 7 jaar, betwisting bijzondere verbeurdverklaring van 259 011 euro en 41 427 euro"*), en
- de burgerlijke rechtsvordering (aankruising van die rubriek, waarbij is vermeld: *"betwisting alle toegekende burgerlijke vorderingen van de curator en het Vlaamse Gewest"*).

In het door het openbaar ministerie op 17 november 2023 ingediende verzoekschrift als bedoeld in artikel 204 Sv. (grievensformulier hoger beroep) wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het bestreden vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot:

- de straf en/of maatregel (aankruising van die rubriek, waarbij is vermeld: *"Strafmaat. Aangezien de opgelegde straf lager ligt of gunstiger is dan de wettelijk bepaalde maximumstraf is het wenselijk een eventuele strengere bestraffing te laten beoordelen door de hogere rechter"*) en
- een volgberoep, waarbij het openbaar ministerie het hoger beroep van de beklaagde volgt en ook hoger beroep aantekent wat de uitgesproken straffen betreft.

2.3.

De hoger beroepen van de beklaagde en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (artikelen 203-204 van het Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in het voorliggende arrest binnen de perken van de hoger beroepen en van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 van het Wetboek van Strafvordering.

In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van het voormelde artikel 210 op te werpen.

3. Bevoegdheid

De zaak werd bij de eerste rechter aanhangig gemaakt bij dagvaarding door het openbaar ministerie.

De feiten voorwerp van de telastleggingen A, B, C en D zijn strafbaar met correctionele straffen en behoren tot de bevoegdheid van de correctionele rechtbank.

De eerste rechter was en het hof is bijgevolg bevoegd om kennis te nemen van de strafvordering.

4. Verjaring

De strafvordering is niet vervallen door verjaring.

5. Feitelijke gegevens

De eerste rechter heeft de relevante feitelijke gegevens correct uiteengezet in de overwegingen onder de titel '1. De feiten'. Deze feitelijke uiteenzetting wordt door de partijen niet betwist en is als volgt:

"x. Bij vonnis van 29 maart 2022 van de Ondernemingsrechtbank werd op dagvaarding bij verstek failliet verklaard.

In zijn memorie maakt de curator melding van aanwijzingen van faillissementsmisdriven (stuk 23).

De datum van virtueel faillissement werd door de verbalisanten nader onderzocht en bepaald op 13 november 2020 (stuk 139).

Er werd navraag gedaan bij VLAIO omtrent uitgekeerde coronapremies aan de gefailleerde (stukken 145-148).

De zaakvoerder van beklaagde werd uitgenodigd voor verhoor maar ging hier niet op in (stukken 201-202)."

6. Beoordeling van de schuld

6.1. Telastlegging A - misbruik van vennootschapsgoederen

6.1.1.

De beklaagde wordt onder de telastlegging A vervolgd wegens misbruik van vennootschapsgoederen door in de periode vanaf de overname van de aandelen van tot 31 december 2018 een rekening-courantschuld te hebben opgebouwd van in totaal 259.011,00 euro.

De beklaagde betwist zijn schuld aan deze telastlegging. Hij stelt dat dit misdrijf niet bewezen is. Hij wijst er op dat er geen grote som geld in één keer werd weggemaakt, maar dat de rekening-courant stelselmatig werd opgebouwd. Verder wijst hij er op dat niet wordt aangetoond dat hij handelde met een bedrieglijk opzet of dat hij de rekening-courant zou hebben gebruikt voor persoonlijke doeleinden. In de periode waarin de telastlegging wordt gesitueerd, had nog geen financiële problemen, waardoor niet blijkt dat de opgebouwde rekening-courant op betekenisvolle wijze in het nadeel was van de vennootschap.

6.1.2.

Misbruik van vennootschapsgoederen in de zin van artikel 492bis van het Strafwetboek vereist dat de volgende constitutieve bestanddelen bewezen zijn:

- de hoedanigheid van de dader: bestuurder in rechte of in feite van een burgerlijke of handelsvennootschap, alsook van een vereniging zonder winstoogmerk;
- het gebruik van de goederen of van het krediet van de rechtspersoon;
- gebruik dat op betekenisvolle wijze in het nadeel is van de vermogensbelangen van de rechtspersoon en van die van zijn schuldeisers of vennoten;
- de wetenschap van de daders dat het gebruik van de vennootschapsgoederen op betekenisvolle wijze in het nadeel is van de vermogensbelangen van de rechtspersoon en van die van zijn schuldeisers of vennoten;
- het gebruik is geschied voor persoonlijke rechtstreekse of indirecte doeleinden;
- het bedrieglijk opzet: dit wijst op het oogmerk doeleinden na te streven die vreemd zijn aan de belangen van de rechtspersoon.

Inzake het misdrijf 'misbruik van vennootschapsgoederen' is een bijzondere bewijsvoering mogelijk, met name het bewijs door ontbreken van verantwoording. Op grond van de regelgeving op de boekhouding en de jaarrekening zijn de handelsvennootschappen verplicht de voor hun onderneming voorgeschreven boekhouding te voeren. Die boekhouding dient alle bezittingen, vorderingen, schulden en verplichtingen van alle aard te vermelden. Zij moet een getrouw beeld geven van de vennootschap. Elke boeking dient evenwel te gebeuren aan de hand van een gedagtekend verantwoordingsstuk.

Indien bij een faillissement blijkt dat de in de boekhouding vermelde kasgelden of inventarisgoederen niet voorhanden zijn in de onderneming en de bestuurder hiervoor geen verantwoording kan geven, dan mag de rechter hieruit het bewijs door vermoedens afleiden dat de bestuurder schuldig is aan ontdraging van die gelden en/of goederen uit het faillissement (vgl.: Cass. 13 maart 1973, en Cass. 12 juni 2012, AR

Dit is geen omkering van de bewijslast. Er is geen enkel bezwaar om dergelijk bewijs ook mogelijk te achten ten aanzien van het misdrijf misbruik van vennootschapsgoederen.

6.1.3.

Misbruik van vennootschapsgoederen is een aflopend misdrijf dat is voltrokken op het moment waarop het gebruik van de goederen of van het krediet van de rechtspersoon plaatsvindt. Gelet hierop dient de tijdsbepaling van de telastlegging A te worden aangevuld met het woord meermaals als volgt:

*"...te meermaals, op niet nader bepaalde tijdstippen in de
periode van 18 januari 2016 tot en met 31 december 2018..."*

Deze aanvulling verandert het aanhangig gemaakte feit niet. Het verweer had hierop betrekking. Telkens hierna sprake is van de telastlegging A betreft het deze telastlegging zoals hier aangevuld.

6.1.4.

Het hof is van oordeel dat de eerste rechter de beklaagde terecht schuldig heeft verklaard aan de telastlegging A.

Het staat vast dat de beklaagde bestuurder was van [naam] Uit het op 11 mei 2016 neergelegde verslag van de buitengewone algemene vergadering van 18 januari 2016 blijkt dat de beklaagde vanaf dan enige aandeelhouder en enige zaakvoerder van de vennootschap was. Dit wordt ook niet betwist.

Uit de jaarrekeningen blijkt dat tussen het moment waarop de beklaagde de vennootschap overnam en het moment van de laatst gekende jaarrekening, de rekening-courant is aangegroeid met 259.011,00 euro. Bij de overname van de vennootschap door de beklaagde vermeldde de jaarrekening een rekening-courant van slechts 19.716,00 euro.

De beklaagde wijst er terecht op dat de beoordeling van de vraag of het gebruik op betekenisvolle wijze in het nadeel was van de vennootschap dient te worden gebeuren op het moment waarop het gebruik plaatsvond. Het is evenwel niet zo dat het vereist is om elk gebruik van de goederen of het krediet van de rechtspersoon afzonderlijk te toetsen aan het op dat ogenblik bestaande vermogen van de rechtspersoon en de inkomsten ervan. De strafrechter mag voor die toets de diverse zich in de tijd opvolgende daden van gebruik van de goederen of van het krediet van de rechtspersoon als een geheel beschouwen en ze toetsen aan het globaal vermogen van de rechtspersoon (vgl. Cass. 1 december 2020, [naam]). Het feit dat de bestuurder deze toe-eigening boekhoudkundig registreert als een schuld die hij is aangegaan ten opzichte van het bedrijf doet geen afbreuk aan het bestaan van de verduistering indien de bestuurder op het moment van de toe-eigening weet dat hij niet bij machte zal zijn om de schuldvordering aan te zuiveren. Hij vervangt dan namelijk een reëel actiefbestanddeel, het verduisterde geld, door een fictief actiefbestanddeel, namelijk een schuldvordering die oninbaar is. (zie ook Cass. 1 december 2020, [naam]).

Het is niet relevant of er al dan niet in de vervolgde periode schuldeisers waren die daar nadelige gevolgen van ondervonden of konden van ondervinden: het is de vennootschap, die een afzonderlijk vermogen heeft dat in haar belang moet worden beheerd, die door het gebruik voor persoonlijke rechtstreekse of indirecte doeleinden wordt benadeeld. Het volstaat dat door de betekenisvolle verarming van de vennootschap schuldeisers of vennoten op een bepaald ogenblik nadeel kunnen leiden.

Uit de omvang van de stelselmatig opgebouwde rekening-courant blijkt dat de beklaagde niet bij machte was om de schuldvordering op korte termijn af te lossen aan de

vennootschap. Uit deze stelselmatige opbouw van zijn schuld ten aanzien van de vennootschap staat voor het hof vast dat de beklaagde dit weldegelijk wist.

Het hof is van oordeel dat dit gebruik weldegelijk een betekenisvol nadeel betekende voor de vennootschap. Dit blijkt uit de verhouding tussen de omvang van de rekening-courant en de totale activa en de snelle aangroei van de rekening-courant over een periode van slechts drie jaar. De opnames via rekening-courant bezwaarden dus de financiële situatie van op een betekenisvolle wijze.

Aangezien er verder geen enkele boekhoudkundige verantwoording wordt gegeven waarom de gelden op de rekening-courant aangroeiden, laat staan op dermate aanzienlijke wijze, staat het voor het hof vast dat de beklaagde het op de rekening-courant geboekte geld verduisterde in zijn eigen voordeel en bijgevolg handelde met een bedrieglijk opzet.

Het hof bevestigt bijgevolg de schuldigverklaring van de beklaagde aan de telastlegging A.

6.2. Telastlegging C - laattijdige aangifte van het faillissement

Aangezien het virtueel faillissement van van belang is voor de beoordeling van de telastleggingen B en D, beoordeelt het hof de schuld van de beklaagde aan de telastlegging C eerst om vervolgens de schuld van de beklaagde aan de telastleggingen B en D te beoordelen.

6.2.1.

De beklaagde wordt onder de telastlegging C vervolgd wegens de laattijdige aangifte van het faillissement van

De beklaagde betwist zijn schuld aan deze telastlegging. Hij wijst er op dat de fiscale schuld van het aanslagjaar 2019 pas in januari 2021 betaalbaar was en dat er een groot deel van de schuld wel werd betaald. Er waren tot medio 2021 nog regelmatige betalingen. Er was op dat moment nog zicht op herstel aangezien de coronapandemie nog niet voorbij was. Ondergeschikt stelt hij dat de datum van het virtueel faillissement ten vroegste kan worden bepaald in november of december 2021.

6.2.2.

De eerste rechter heeft de tijdsbepaling van deze telastlegging terecht verbeterd naar '*...op 14 december 2020...*'. Deze verbetering verandert niets aan het aanhangig gemaakte feit. Het verweer van de beklaagde had hierop betrekking.

6.2.3.

Artikel XX.102 van het Wetboek van economisch recht verplicht de ondernemer om binnen een maand na de datum van staking van betaling de boeken neer te leggen.

Het eigenmachtig vaststellen van de datum van staking van betaling door de strafrechter is een concrete toepassing van het fundamenteel beginsel van de autonomie van het strafrecht. De datum die de ondernemingsrechtbank heeft vastgesteld met betrekking tot de staking van betaling van een onderneming die failliet werd verklaard, dringt zich aan de strafrechter niet op.

Overeenkomstig artikel XX.99 van het Wetboek van Economisch Recht bevindt de schuldenaar die op duurzame wijze heeft opgehouden te betalen en wiens krediet geschokt is, zich in staat van faillissement.

Er is staking van betaling wanneer de schuldenaar niet in staat is de onbetwistbare eisbare schulden binnen relatief korte termijn te voldoen. Het is hierbij niet vereist dat de staking van betaling totaal is. Het volstaat dat slechts één enkele schuldeiser niet betaald werd. De selectieve betaling van bepaalde schuldeisers kan wijzen op de staking van de betalingen. De staking van betaling is afhankelijk van de liquiditeit en niet van de solvabiliteit.

Het wankelen van het krediet kan zowel blijken uit het verlies van het vertrouwen van de schuldeisers, de leveranciers of de bankiers, als uit de ophoping van een passief ten aanzien van gewillige schuldeisers zoals de sociale zekerheid of fiscus waardoor de betrokkene zichzelf een fictief krediet verschafft.

Het hof is van oordeel dat het openbaar ministerie terecht uitgaat van 13 november 2020 als datum waarop virtueel failliet was. De curator stelde dat de beklaagde, zoals uit de hoeveelheid aangetroffen briefwisseling bleek, vanaf de lente 2020 het beheer van de vennootschap volledig liet varen en vanaf dan ook de inkomsten wegvielen. Dat dit te wijten was aan het ophouden van betalen door de enige opdrachtgever van de vennootschap is voor beoordeling wanneer er aangifte van het faillissement diende te gebeuren niet relevant. De onderzoekers stelden ook vast dat vanaf het jaar 2020 er een opbouw van schulden plaatsvond, voornamelijk bij de geduldige schuldeisers. Verschillende schuldeisers werden vanaf dan systematisch niet meer betaald. Uit de tijdslijn gevoegd bij [redacted] blijkt dat er systematisch schulden werden opgebouwd vanaf 30 april 2017 bij [redacted]. Er waren uitvoerende beslagen van [redacted] in 2019 en van Incerta op 17 juli 2020. Zeker vanaf 13 november 2020 was de vennootschap niet meer in staat om haar schulden op korte termijn te voldoen. Dat de vennootschapsbelasting voor het aanslagjaar 2019 volgens het aanslagbiljet overgelegd door de beklaagde pas op 14 januari 2021 moest zijn voldaan, staat dit niet in de weg. De vennootschapsbelasting van het aanslagjaar 2018 was trouwens ook nog niet volledig betaald. Het feit dat er nog gedeeltelijke betalingen werden gedaan, onder meer aan de fiscus, doet geen afbreuk aan deze vaststelling aangezien het voor de vaststelling van het faillissement niet vereist is dat de staking van betaling totaal is.

Het blijkt ook dat het krediet reeds geschokt was op die datum. Dit blijkt enerzijds uit het feit dat [redacted] aanzienlijke schulden opbouwde bij de geduldige schuldeisers, met name de

fiscus en de sociale zekerheid. Ook werd er reeds verschillende keren uitvoerend beslag gelegd op goederen van de vennootschap.

werd uiteindelijk op verzoek van het Fonds voor Bestaanszekerheid van de Werklieden uit het Bouwbedrijf pas failliet verklaard op 29 maart 2022. Dit is manifest meer dan één maand na de staking van betalingen.

Het hof stelt vast dat de beklaagde hierbij handelde met het oogmerk om de faillietverklaring uit te stellen. De opdrachten en de handelsactiviteiten vielen vanaf de lente van 2020 stil. Desondanks hield de beklaagde de vennootschap kunstmatig actief in het economisch verkeer en misbruikte haar bovendien om onterecht coronasteun aan te vragen en te bekomen (zie hierna).

6.3. Telastlegging B - onjuiste of onvolledige verklaring bij het aanvragen van een subsidie waardoor de subsidie werd ontvangen of behouden

6.3.1.

De beklagde wordt onder de telastlegging B vervolgd wegens subsidiefraude door het ingeven van een onjuiste of onvolledige verklaring waardoor de subsidie werd ontvangen of behouden. Meer specifiek gaat het over het feit dat hij diverse coronapremies heeft aangevraagd en ontvangen voor [redacted] terwijl de vennootschap reeds virtueel failliet was.

De beklaagde betwist zijn schuld aan deze telastlegging. Hij stelt dat hij geen onjuiste informatie verstrekke. Uit het strafdossier blijkt niet meer dan dat er bepaalde info ontbrak. Doordat Vlaio pas na de faillietverklaring meer informatie vroeg, kon hij dit niet meer aanvullen namens en voor rekening van

6.3.2.

Uit de bewoordingen van de telastlegging B blijkt dat de beklaagde vervolgd wordt voor het afleggen van een onjuiste of onvolledige verklaring waardoor de subsidie werd ontvangen of behouden. Dit betreft de inbreuk omschreven in artikel 2 §§ 2 en 4 van het koninklijk besluit van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen, zoals gewijzigd door de wet van 7 juni 1994 (*BS*, 8 juli 1994). Waar in de telastlegging B wordt verwezen naar artikel 2, §§ 3 en 4 van het KB van 31 mei 1933 is dit kennelijk een materiële vergissing, die terecht werd verbeterd door de eerste rechter. Het hof moet dus niet onderzoeken of de subsidie voor andere doeleinden werd aangewend dan waarvoor ze werd bekomen (artikel 2, § 3 KB 31 mei 1933).

6.3.3.

Het hof is van oordeel dat de eerste rechter de telastlegging B terecht bewezen heeft verklaard.

De beklaagde vroeg voor _____ steun aan op grond van de Vlaams Beschermingsmechanismen 3, 5, 6, 7 en 8, die steun beoogden ter compensatie van een aanzienlijke omzetsdaling (minstens 60%) door de opgelegde exploitatiebeperkingen en verplichte sluiting in de respectievelijk aangeduide periodes ingevolge de verstrengde coronamaatregelen.

Uit de e-mails van Vlaio van mei en juni 2021 aan de beklaagde blijkt dat de beklaagde niet de vereiste stukken heeft gevoegd waaruit de omzetsdaling van _____ van minstens 60% ten gevolge van de coronavirusmaatregelen blijkt. Hij was toen zaakvoerder van _____

Daarenboven blijkt uit de stukken die het Vlaams Gewest neerlegde dat er geen activiteit meer was in de periode waarvoor steun werd aangevraagd _____ diende in het tweede, derde en vierde kwartaal 2020 een nihil-aangifte in, en na 2020 werden er geen BTW-aangiftes meer ingediend.

Bovendien blijkt dat _____ op het moment van de aanvragen reeds virtueel failliet was en verklaarde de beklaagde aan de curator dat hij leefde van de coronapremies, zodat er duidelijk geen activiteit meer was.

Onder meer in geval van faillissement kon geen subsidie worden verkregen.

Door te verklaren dat _____ een actieve onderneming was en dat er een omzetsdaling was ingevolge de coronavirusmaatregelen, legde de beklaagde een onjuiste verklaring af op basis waarvan de subsidies werden ontvangen. Vanwege de naderhand niet verstrekte informatie was de verklaring ook onvolledig.

Het hof bevestigt bijgevolg de schuldigverklaring van de beklaagde aan de telastlegging B.

6.4. Telastlegging D - bezwarende operaties om de faillietverklaring uit te stellen

6.4.1.

De beklaagde wordt tot slot onder de telastlegging D vervolgd wegens het opbouwen van een ruïneus krediet door systematisch de geduldige schuldeisers, onder andere de fiscus en _____ verzekeringsfonds niet te betalen.

De beklaagde betwist ook zijn schuld aan deze telastlegging. Hij wijst er op dat niet blijkt wat de beginschuld was en hoe die schuld is geëvolueerd doorheen de tijd. Ook herhaalt hij dat volgens hem _____ niet eerder virtueel failliet was dan eind 2021.

6.4.2.

Het hof is van oordeel dat uit het strafdossier weldegelijk blijkt dat de beklaagde een ruïneus krediet opbouwde in de periode na het virtueel faillissement.

Zoals hoger werd uiteengezet blijkt dat _____ virtueel failliet was op 13 november 2020.

De intresten op de onbetaalde belastingschulden die dateren van voor het virtueel faillissement liepen verder op en er werden ook verhogingen gevorderd. Na het virtueel faillissement werden er verder achterstallen opgebouwd bij de fiscus. Door de hoogte van dit bedrag en het aandeel ervan in het totale passief van het faillissement, doet het feit dat er nog betalingen zouden hebben plaatsgevonden aan de fiscus geen afbreuk aan de vaststelling dat de beklaagde op deze manier een ruïneus krediet opbouwde.

Uit de aangifte van sociaal verzekeringsfonds vzw blijkt dat de beklaagde sinds 2017 systematisch geen bijdragen meer betaalde en dit liep door tot aan de faillietverklaring. Ook hier liepen de verhogingen op.

Door systematisch deze geduldige schuldeisers niet te betalen hield de beklaagde kunstmatig in leven en kon hij de vennootschap misbruiken als vehikel om onterechte coronasteun te verkrijgen. Hieruit blijkt dat hij handelde met het opzet om de faillietverklaring uit te stellen.

Het hof bevestigt bijgevolg de schuldigverklaring van de beklaagde aan deze telastlegging.

7. Straftoemeting

7.1.

De bewezen feiten van de telastleggingen A, B, C en D zijn de opeenvolgende en voorgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, zodat voor ze samen slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk deze voor het misdrijf waarop de zwaarste straf is gesteld (artikel 65, lid 1 Strafwetboek).

7.2.

De feiten zijn ernstig. De beklaagde eigende zich systematisch gelden toe van de vennootschap waarvan hij zaakvoerder was. Er was een complete vermenging van zijn eigen vermogen en het vermogen van de vennootschap. Hij pleegde ook faillissementsmisdrijven. Door laattijdig aangifte te doen van het faillissement en een ruïneus krediet te creëren, schond hij de belangen van zijn schuldeisers en het vertrouwen in het economisch verkeer. Deelnemers aan het economisch verkeer moeten er op kunnen vertrouwen dat de ondernemingen waarmee zij zaken doen betrouwbaar en solvabel zijn. De beklaagde eigende zich ook onterecht gelden toe van de overheid, en dus van de gemeenschap van burgers, door meermaals subsidies aan te vragen op basis van onjuiste gegevens en deze subsidies voor zich te houden. De coronapremies die hij verkreeg werden uitgereikt naar aanleiding van een ernstige gezondheidscrisis die het Belgische volk en heel de wereld in zijn greep hield. Hij maakte op een cynische en egoïstische wijze misbruik van deze situatie.

De beklaagde werd in het verleden reeds verschillende malen veroordeeld. Naast vier veroordelingen door de politierechtbank werd hij in 2021 veroordeeld tot een geldboete wegens verschillende sociaalrechtelijke misdrijven.

De beklaagde zou momenteel in loondienst werken. Hij stelt dat hij een depressie had in de periode van de feiten. Hij werd ook niet genoeg bijgestaan door de boekhouder. Hij vraagt om overeenkomstig de artikelen 80 en 85 van het Strafwetboek verzachtende omstandigheden aan te nemen.

Het hof is van oordeel dat een hoofdgevangenisstraf van twaalf maanden met uitstel en een geldboete van 400,00 euro waarvan de helft met uitstel een gepaste bestraffing is. Deze bestraffing staat in verhouding tot de ernst van de feiten en de persoonlijkheid van de beklaagde en beantwoordt aan de nood aan een vergeldend signaal. Ze is ook van aard om de beklaagde de ernst van de feiten te doen inzien, en zal hem er hopelijk van weerhouden om in de toekomst nog strafbare feiten te plegen. De beklaagde voldoet aan de wettelijke voorwaarden om de gunst van het uitstel te kunnen krijgen.

Het hof is van oordeel dat de beklaagde niet aannemelijk maakt dat er verzachtende omstandigheden voorhanden zijn. De omstandigheid dat hij depressief zou zijn geweest wordt niet gestaafd, en dat hij tegen een burgerlijke veroordeling zou dienen op te kijken wegens de betaling van zijn schuld in rekening-courant kan geenszins als verzachtende omstandigheid worden aangezien.

Aangezien te vrezen valt dat de beklaagde zich zou trachten te onttrekken aan de betaling van de geldboete, bevestigt het hof de vervangende gevangenisstraf die de eerste rechter oplegde.

Aangezien de feiten werden gepleegd na 31 december 2016, werd de geldboete terecht verhoogd met 70 opdecimen.

De beklaagde stelde zich uiterst onbetrouwbaar op in het economisch verkeer. Hij handelde in strijd met wat van een normaal en redelijk ondernemer mag worden verwacht. Het handelsverkeer moet dus zo goed mogelijk tegen zijn handelen worden beschermd. Ter bescherming van de samenleving en om de beklaagde bij te brengen dat hij in de toekomst het plegen van misdrijven in het kader van het besturen van een vennootschap ten zeerste dient te vermijden legt het hof een bestuurders- en beroepsverbod op van telkens vijf jaren (artikelen 1 g) en 1bis van het KB nr. 22 van 24 oktober 1934).

7.3.

In de dagvaarding vorderde het openbaar ministerie op basis van de telastleggingen A en B de bijzondere verbeurdverklaring lastens de beklaagde van een bedrag van 300.408,00 euro. Dit bedrag is samengesteld uit de vermogensvoordelen die het voorwerp uitmaken van de telastlegging A (259.011,00 euro) en van de telastlegging B (41.427,00 euro).

De eerste rechter verklaarde deze bedragen verbeurd lastens de beklaagde.

De beklaagde verkreeg een vermogensvoordeel van 259.011,00 euro uit de bewezen verklaarde telastlegging A.

De beklaagde mag niet in het bezit worden gelaten van de voordelen die hij uit de wederrechtelijk gepleegde feiten heeft verkregen. Dit zou maatschappelijk onaanvaardbaar zijn. Het plegen van misdrijven mag niet lonend zijn.

Indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de veroordeelde raamt de rechter de geldwaarde ervan en heeft de verbeurdverklaring betrekking op een daarmee overeenstemmend bedrag.

Teneinde geen onredelijk zware straf op te leggen, verlaagt het hof het verbeurd verklaarde bedrag naar 80.000,00 euro.

Aangezien de burgerlijke partij meester in zijn hoedanigheid van curator van het faillissement van zijn burgerlijke vordering uitsluitend steunt op de telastlegging C, kan het op grond van de telastlegging A verbeurdverklaarde bedrag hem niet worden toegewezen.

De eerste rechter heeft terecht het bedrag van 41.427,00 euro verbeurd verklaard. De verbeurdverklaring van onterecht bekomen subsidies is namelijk verplicht op grond van artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 31 mei 1933.

7.4.

In toepassing van artikel 490 Sw. wordt bevolen dat onderhavige beslissing op kosten van de beklaagde bij uittreksel zal worden bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.

8. Vergoedingen, bijdragen en kosten

8.1.

De beklaagde werd terecht veroordeeld tot het betalen van de bijdrage van 25,00 euro tot financiering van het Bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders. Sinds 1 januari 2017 dient deze bijdrage vermeerderd te worden met 70 opdecimen tot 200,00 euro.

8.2.

De beklaagde dient te worden veroordeeld tot betaling van de vaste vergoeding verschuldigd krachtens artikel 11 van de Wet van 23 maart 2019 betreffende de gerechtskosten in strafzaken. Deze vaste vergoeding bedraagt, krachtens artikel 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken, en na indexatie 61,01 euro (omzendbrief 131/12 van 9 januari 2025 (B.S., 9 januari 2025) van de Minister van Justitie). Deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

8.3.

De beklaagde is tevens verplicht tot het betalen van de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, die na indexatie, 26,00 euro bedraagt (art. 4, § 3 en art. 5 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand).

8.4.

De beklaagde werd terecht veroordeeld tot de kosten van de procedure in eerste aanleg, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie.

De beklaagde moet ook worden veroordeeld tot het betalen van de kosten van deze beroepsprocedure gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, zoals hierna bepaald.

9. Teruggave

Het hof beveelt de teruggave van de onterecht verkregen subsidies van in totaal 41.427,00 euro aan het Vlaams Gewest (Vlaio). Artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 31 mei 1933 bepaalt dat de teruggave van onterecht betaalde subsidies ambtshalve wordt bevolen door de rechter.

10. Burgerlijk

10.1.

De door de beklaagde gepleegde feiten hebben bij de burgerlijke partijen schade veroorzaakt, zodat de beklaagde gehouden is deze schade bij toepassing van de artikelen 1382 en 1383 oud Burgerlijk Wetboek integraal te vergoeden.

10.2. De vordering van meester faillissement var

in zijn hoedanigheid van curator van het

Meester in zijn hoedanigheid van curator van het faillissement van
vordert in zijn conclusie om het bestreden vonnis te bevestigen.

De eerste rechter veroordeelde de beklaagde om aan deze burgerlijke partij een schadevergoeding van 563.727,32 euro te betalen. De curator stelt in conclusie dat deze schade het gevolg is van de feiten van de telastlegging C, dit is het misdrijf van laattijdige aangifte van het faillissement.

In geval van veroordeling wegens de laattijdige aangifte van het faillissement bestaat de schade die kan worden toegerekend aan het misdrijf in de vermindering van de economische capaciteit van de gefailleerde onderneming tussen het ogenblik waarop het faillissement uiterlijk moest zijn aangegeven, in dit geval 14 december 2020, en het ogenblik waarop het faillissement wegens de aangeklaagde fout uiteindelijk laattijdig is uitgesproken, in dit geval 29 maart 2022. De schade die kan worden gevorderd op grond van het misdrijf laattijdige aangifte van het faillissement betreft dus het verschil tussen de vermindering van het netto-actief en de vermeerdering van het netto-passief tussen 14 december 2020 en 29 maart 2022. De aangroei van schulden na het faillissement is wel degelijk een schade die in

oorzakelijk verband staat met het misdrijf laattijdige aangifte van het faillissement, aangezien de vermeerdering van het netto-passief en de vermindering van het netto-actief het gevolg is van handelingen op het ogenblik dat de onderneming geen schulden meer mocht aangaan of over haar activa mocht beschikken vanaf het ogenblik dat het faillissement moest zijn aangegeven. Deze schade kan wel degelijk worden gevorderd vóór de opstelling van de rangregeling.

Uit de aangiftes van schuldvordering blijkt dat het passief van _____ aangroeide na 14 december 2020. Dit is schade die in causaal verband staat met de bewezen verklaarde telastlegging C.

Het hof stelt echter vast dat de vordering van de curator schulden omvat die zowel van voor als van na 14 december 2020 dateren. De schulden ontstaan voor deze datum zijn geen schade die werd veroorzaakt door de laattijdige aangifte van het faillissement.

Op basis van de gegevens die thans aan het hof bekend zijn, is het niet mogelijk om de opsplitsing tussen schulden die dateren van voor 14 december 2020 en de aanwas van het passief nadien correct te maken. Om een correcte schadevergoeding te kunnen toekennen, dienen de schulden die worden vermeld in de conclusie van de burgerlijke partij door deze te worden opgesplitst, zodat het hof tot de begroting van de werkelijke schade die zich sinds 14 december 2020 voordeed, desgevallend met vermindering van het gerealiseerde actief in die periode. Het hof zal de vordering van de burgerlijke partij bijgevolg aanhouden met het oog op verdere precisering van de vordering. Aangezien het vaststaat dat er schade werd geleden, kent het hof de burgerlijke partij thans een provisionele schadevergoeding van 80.000,00 euro toe en nodigt het hof de burgerlijke partij uit een precieze afrekening voor te leggen rekening gehouden met de principes zoals hiervoor uiteengezet. De zaak is derhalve wat de burgerlijke partij betreft niet in staat van wijzen. De debatten worden heropend.

Ook de beslissing over de kosten, daarin begrepen de vraag of er een rechtsplegingsvergoeding verschuldigd is, en in voorkomend geval de omvang ervan, gekoppeld aan deze burgerlijke vordering wordt aangehouden.

10.3. De vordering van het Vlaams Gewest

10.3.1.

Het Vlaams Gewest vordert de bevestiging van het bestreden vonnis wat haar vordering betreft.

De eerste rechter veroordeelde de beklaagde om aan deze burgerlijke partij een schadevergoeding van 41.927,00 euro te betalen.

Dit bedrag komt overeen met de door de beklaagde onterecht ontvangen subsidies meer 500,00 euro administratiekosten. Dit is schade die werd veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf vermeld in de telastlegging B.

Wanneer de curator namens de boedel optreedt, oefent hij de gemeenschappelijke rechten van de schuldeisers uit. Dit zijn de rechten die voortvloeien uit de schade aan de boedel ten gevolge van de fout van wie ook, waardoor het passief van het faillissement wordt vermeerderd, het actief wordt verminderd of het actief dat ter beschikking moest staan van de schuldeisers niet effectief voorhanden is in de boedel.

De schade die het gevolg is van een misdrijf kan individuele schade zijn waarvan de vergoeding voor de strafrechter kan worden gevraagd. Het faillissement staat er niet aan in de weg dat een schuldeiser vergoeding van schade vordert van een derde door wiens fout hij schade lijdt die hem alleen treft. Of al dan niet een schuldvordering in het faillissement werd ingediend is daarbij niet van belang.

Door het onterecht bekomen van subsidies werd overigens geen schade aan de boedel toegebracht, maar werd de boedel zelfs verrijkt.

Evident kan een partij niet tweemaal voor dezelfde schade daadwerkelijk schadevergoeding bekomen, maar dit betreft de uitvoering, waarbij de curator bij de verdeling rekening zal dienen te houden of een deel van de schuldvordering al dan niet reeds werd gerecupereerd. De vordering van de curator wordt overigens zoals vermeld gesteund op de laattijdige aangifte van het faillissement, dus op een andere rechtsgrond.

De burgerlijke partij is wel degelijk gerechtigd op vergoeding door de beklaagde van de door haar ingevolge het misdrijf van de telastlegging B geleden schade, in de mate zoals hierna bepaald.

Het hof bevestigt dan ook de beslissing van de eerste rechter met betrekking tot de vordering van deze burgerlijke partij, met dien verstande dat interesten worden toegekend zoals hierna bepaald.

10.3.2.

Het Vlaams Gewest vordert in zijn conclusie ook om de beklaagde te veroordelen tot een rechtsplegingsvergoeding, per aanleg begroot op 3.750,00 euro. Op de zitting vroeg deze burgerlijke partij om het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding te indexeren.

Ieder veroordelend arrest uitgesproken tegen de beklaagde veroordeelt hem tot het betalen van de rechtsplegingsvergoeding aan de burgerlijke partij die door een advocaat is bijgestaan of vertegenwoordigd. Deze rechtsplegingsvergoeding is in beginsel verschuldigd per aanleg. Het bedrag ervan wordt bepaald door artikel 2 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding in artikel 1022

van het Gerechtelijk Wetboek. Hierbij wordt het bedrag van de vordering vermeerderd met de (vergoedende) intrest als maatstaf gebruikt. De rechter bepaalt ambtshalve het correcte basisbedrag. (Zie ook: Hof van Cassatie 2 februari 2023, De rechter in beroep moet zich voor het bepalen van de rechtsplegingsvergoeding verschuldigd voor de procedure in eerste aanleg plaatsen op de datum van de uitspraak door de eerste rechter (vgl. Cass. 1 maart 2019, De tarieven die toen golden moeten worden toegepast.

Gelet op deze principes wordt de rechtsplegingsvergoeding voor de behandeling in eerste aanleg bepaald op 3.750,00 euro en in graad van beroep op 3.924,42 euro.

11.

Aangezien er mogelijks nog burgerlijke belangen zijn die niet in staat van wijzen zijn, houdt het hof de burgerlijke belangen ambtshalve aan.

OP DEZE GRONDEN, HET HOF, rechtdoende op tegenspraak,

Gelet op de hierboven vermelde artikelen en de artikelen:

- 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- 25, 38, 40, 41, 42, 3°, 43bis, 44, 45, 65, lid 1, 489bis 1° en 4°, 490 en 492bis van het Strafwetboek,
- 2 §2 en §4, en 4 koninklijk besluit van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen, zoals gewijzigd bij de Wet van 7 juni 1994,
- 1 g) en 1bis K.B. nr. 22 van 24 oktober 1934,
- 162, 162bis, 190, 194, 195, 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,
- 8 en 14 van de Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie,

Verklaart elk hoger beroep tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, van 2 november 2023 **ontvankelijk**, en erover beslissend,

Vult de telastlegging A **aan** als volgt:

*“...te meermaals, op niet nader bepaalde tijdstippen in de
periode van 18 januari 2016 tot en met 31 december 2018...”*

Verbetert de telastlegging B als volgt:

- “(...) (artikel 2, **§2** en §4 van het KB van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen, zoals gewijzigd bij wet van 7 juni 1994 en wet van 17 februari 2021)”.

Verbetert de telastlegging C als volgt:

“...te op 14 december 2020...”,

OP STRAFGEBIED

Wijzigt het vonnis in de mate het is bestreden als volgt:

Verklaart de telastleggingen A, B, C en D **bewezen** in hoofde van de beklaagde

Veroordeelt de beklaagde _ voor de bewezen verklaarde telastleggingen A, B, C en D samen tot een **hoofdgevangenisstraf van 12 maanden** en een **geldboete van 3.200,00 euro**, dit is 400,00 euro vermeerderd met 70 opdecimen, of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

Verleent **gewoon uitstel** van tenuitvoerlegging voor de gehele **hoofdgevangenisstraf** gedurende een periode van **vijf jaar** en voor de **helft** van de **geldboete** gedurende een periode **van drie jaar**.

Legt bij toepassing van artikel 1 g) van het K.B. nr. 22 van 24 oktober 1934, de beklaagde het **verbod** op om, persoonlijk of door een tussenpersoon, de functie van bestuurder, commissaris of zaakvoerder in een vennootschap op aandelen, een besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid of een coöperatieve vennootschap, enige functie waarbij macht wordt verleend om een van die vennootschappen te verbinden, de functie van persoon belast met het bestuur van een vestiging in België, bedoeld in artikel 198, § 6, eerste lid, van de op 30 november 1935 gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen, of het beroep van effectenmakelaar of correspondent-effectenmakelaar uit te oefenen voor een duur van **vijf jaar**.

Legt bij toepassing van artikel 1bis van KB nr. 22 van 24 oktober 1934, de beklaagde het **verbod** op om persoonlijk of door een tussenpersoon een koopmansbedrijf uit te oefenen voor een duur van **vijf jaar**.

Verklaart lastens de beklaagde _ een bedrag van **80.000,00 euro** **verbeurd** in toepassing van de artikelen 42, 3° en 43bis Strafwetboek.

Verklaart lastens de beklaagde **41.427,00 euro** **verbeurd** in toepassing van artikel 4 van het KB van 31 mei 1933.

Beveelt de **teruggave** van een som van **41.427,00** euro aan het Vlaams Gewest (Vlaio),

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van **200,00 euro**, dit is 25,00 euro vermeerderd met 70 opdecimen.

Veroordeelt de beklaagde tot de vaste vergoeding voor de gerechtskosten in strafzaken, bepaald op **61,01 euro**.

Veroordeelt de beklaagde tot het betalen van een bijdrage van **26,00 euro** aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten gevallen in **eerste aanleg** aan de zijde van het openbaar ministerie, in totaal begroot op 34,98 euro;

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten gevallen in graad van **beroep** aan de zijde van het openbaar ministerie, in totaal begroot op **202,91 euro**.

Beveelt in toepassing van artikel 490 Strafwetboek de bekendmaking van dit arrest bij uittreksel in het **Belgisch Staatsblad** op kosten van de beklaagde

OP BURGERLIJK GEBIED

Wijzigt het besteden vonnis als volgt:

De vordering van meester in zijn hoedanigheid van curator van het faillissement van

Verklaart de vordering van deze burgerlijke partij **ontvankelijk** en reeds in de volgende mate gegrond.

Veroordeelt de beklaagde tot het betalen aan de burgerlijke partij meester in zijn hoedanigheid van curator van het faillissement van van een **provisionele schadevergoeding** van **80.000,00 euro**,

Stelt vast dat de vordering van deze burgerlijke partij voor het overige niet in staat van wijzen is.

Heropent de debatten.

Stelt de zaak wat de verdere behandeling van de vordering van deze burgerlijke partij betreft op de terechtzitting van **dinsdag 7 oktober 2025 om 10.00 uur**.

Houdt de beslissing over de kosten die verband houden met de vordering van deze burgerlijke partij aan.

De vordering van het Vlaams Gewest (Vlaio)

Verklaart de vordering van deze burgerlijke partij **ontvankelijk** en gegrond.

Veroordeelt de beklaagde tot het betalen aan het Vlaams Gewest (Vlaio) van een **schadevergoeding van 41.927,00 euro**, te vermeerderen met de vergoedende interesten vanaf de data van de respectievelijke uitbetalingen, namelijk op 11.250 euro vanaf 2 maart 2021, op 7.500 euro vanaf 27 april 2021, op 18.750,00 euro vanaf 6 mei 2021 en op 3.927,00 euro vanaf 7 juni 2021, en op 500 euro vanaf 7 juni 2021, telkens tot heden en met de gerechtelijke interesten vanaf heden tot aan de dag van de algehele betaling, alle interesten tegen de wettelijke interestvoet.

Zegt dat op het vlak van de uitvoering van deze titel de gelden in aftrek moeten worden genomen die daadwerkelijk aan de burgerlijke partij zullen toevallen ten gevolge van de ambtshalve teruggave.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten gevallen in eerste aanleg aan de zijde van de burgerlijke partij, begroot op de **rechtsplegingsvergoeding van 3.750,00 euro**.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten gevallen in graad van beroep aan de zijde van de burgerlijke partij, begroot op de **rechtsplegingsvergoeding van 3.924,42 euro**.

|

kosten eerste aanleg: 34,98

kosten beroep:	
afschriften	48,00
	3,00
	3,00
opstelrecht beroep	35,00
dagvaardingen	31,14
	32,16
	32,16
subtotaal	184,45
+ 10%	18,445
Totaal	202,91

Aldus gewezen door

kamervoorzitter,
raadsheer,
raadsheer,
griffier.

en bijgestaan door

en na ondertekening door dezen uitgesproken in openbare terechtzitting van **26 mei 2025**

door
in aanwezigheid van
en bijgestaan door

kamervoorzitter,
advocaat-generaal,
griffier.